

Arrest

nr. 106 530 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 februari 2013 tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013. De drie bestreden beslissingen werden aan verzoekers betekend op 13 februari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 27 juni 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 november 2009 werd die aanvraag gegrond verklaard. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 13 juli 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. X van 10 december 2010 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwierp aldus het beroep.

Op 29 november 2011 werd het tijdelijke verblijf verlengd.

Op 4 december 2012 werd de beslissing tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf genomen.

Op 13 december 2012 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten — asielzoekers (bijlage 13*quinquies*). Tegen die beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 4 februari 2013 werd de beslissing tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf ingetrokken.

Eveneens op 4 februari 2013 werd een nieuwe beslissing tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf genomen. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“A., A. R.R. Nr: [...] Geboren te S.-A. op [...]

+ Echtgenote:

A., A. R.R. Nr: [...] Geboren te V. op [...]

+ Kinderen:

A., M. R.R. Nr: [...] Geboren te [...] op [...]

A., M. R.R. Nr: [...] Geboren te [...] op [...]

A., M. R.R. Nr: [...] Geboren te [...] op [...]

A., E. R.R. Nr: [...] Geboren te [...] op [...]

A., A. R.R.NR: [...] Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit:[...]

Adres: [...]

Onder verwijzing naar de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door, artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 27/06/2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 25/11/2009 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur dd. 29/01/2013 (zie gesloten omslag in bijlage), hij concludeerde dat:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het

Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008; Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand. Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Eveneens op 4 februari 2013 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: de materiele motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 4 van het voornoemde koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoekers lichten hun middel toe als volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging dient te worden geweigerd om reden dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer zouden bestaan of dat deze zodanig zouden zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig zou zijn.

EN DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging niet kan worden toegestaan, daarbij verwijzend naar het medisch advies dd. 29 januari 2013 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat de ziekte in hoofde van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte die een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoeker (zoals voorzien in § 1, eerste lid), die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

TERWIJL verzoeker wel degelijk diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 17/06/2009 van dokter T(...); dd. 20/08/2009, dd. 20/09/2009, dd. 16/11/2009, dd. 04/12/2009, dd. 23/11/2009, dd. 04/11/2011, 02/09/2011 en dd. 25/01/2012 van dokter S(...); dd. 04/09/2012, dd. 25/04/2012 en dd. 07/03/2012 van dokter M(...); dd. 04/09/2009 van dokter V(...); dd. 28/09/2009 van dokter B(...); dd. 10/12/2009 van dokter D(...); dd. 31/12/2009 van dokter K(...); dd. 22/03/2010 van dokter J(...); dd. 24/03/2010 van dokter Ma(...); dd. 29/09/2010 en dd. 18/10/2010 van dokter R(...); dd. 04/10/2011, dd. 14/05/2012 en dd. 24/10/2012 van dokter De(...); dd. 07/03/2012 van dokter Ru(...) en dd. 26/04/2012 van dokter Sch(...)); waaruit niet alleen kon worden afgeleid dat er nog steeds noodzakelijke medische behandelingen lopende zijn, maar waaruit bovendien overduidelijk was gebleken dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-verlenging van verzoekers verblijfsmachtiging de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de omstandigheden op grond waarvan de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer zouden bestaan daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-attache dd. 29 januari 2013 die stelt dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit zou zijn, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 27 juni 2009 en diverse navolgende schrijvens alsook alle in het administratief dossier voorhanden zijnde medische verslagen zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst had verzoeker n.a.v. zijn aanvraag tot verlenging van haar BIVR wel degelijk afdoende objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd opgesteld door de artsen die zijn therapeutische opvolging verzekeren.

Op grond van de voorgelegde medische verslagen kon wel degelijk worden afgeleid dat er met alleen nog steeds levensnoodzakelijke medische behandelingen lopende zijn (in tegenstelling tot de foutieve bewering van de arts-attache als zouden de aandoeningen reeds behandeld zijn geweest waardoor een verblijfsmachtiging niet langer meer zou nodig zijn - sic) maar bovendien dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die een directe bedreiging voor zijn leven of fysieke integriteit inhoudt en van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland om die reden onmogelijk is.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. De bestreden beslissing houdt een flagrante schending in van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9. "[...]"

Nergens in de motivering van de bestreden beslissing blijkt of verweerder voldaan heeft aan deze verplichting zoals opgelegd in artikel 9 van het voormelde KB van 17/05/2007.

Integendeel, verweerder beperkte zich ten onrechte tot een loutere verwijzing naar een evaluatie dd. 29 januari 2013 van de arts-attaché waarin deze laatste echter een totaal verkeerd uitgangspunt heeft en waarbij de arts-attaché verkeerde criteria heeft aangewend.

In zijn evaluatie dd. 29 januari 2013 heeft de arts-attaché het volgende weerhouden :

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom;

EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"

Niet alleen heeft de arts-attaché zich hierbij -volledig ten onrechte- louter beperkt tot het geven van een volledig stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering (zie verder); maar bovendien heeft de arts- attaché NERGENS in zijn 'evaluatie' nagegaan of er al dan niet sprake is van een verandering inzake de medische toestand van verzoeker – in vergelijking met zijn medische toestand op 25 november 2009, datum dat verweerder aan verzoeker een eerste maal een verblijfsmachtiging voor de duur van 1 jaar had toegekend - EN EVENMIN heeft de arts-attaché in zijn evaluatie nagegaan of deze zgn. verandering van verzoekers medische toestand al dan niet een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Door dit specifiek onderzoek NIET te voeren, staat het overduidelijk vast dat de bestreden beslissing een flagrante schending inhoudt van de bepalingen van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In de bestreden beslissing beweert verweerder dat zijn weigeringsbeslissing is gebaseerd op het onderzoek van de arts-attaché "waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet- voorbijgaand karakter heeft m.n"...

Maar, NERGENS uit de lezing van het advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste dit specifiek onderzoek al dan niet heeft verricht!

Ten tweede houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende :

[...]

De bestreden beslissing dd. 4 februari 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 29 januari 2013 van arts-attaché T. waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoeker niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

In de bestreden beslissing verwijst de arts-attaché naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van art. 3 EVRM.

Vooreerst is het niet aan de arts-attaché om zich uit te spreken over de interpretatie van gerechtelijke beslissingen inzake een juridisch dispuut.

De arts-attaché, die in casu door verweerder gevraagd werd om een medisch advies te verlenen, gaat zijn bevoegdheid als arts te buiten wanneer hij / zij zich begeeft op het juridisch-technische domein en zich gedraagt als juridisch expert.

De arts-attaché is onvoldoende juridisch onderlegd om terzake correcte juridisch-technische uitspraken te formuleren.

De bewering van de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 29 januari 2013 ("Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom ; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom") is er één die gebaseerd is op een eigengereide en volledig verkeerde interpretatie van de gerechtelijke beslissingen.

Een arts-attaché is geen jurist en is dan ook niet terzake bevoegd om het hetzij het EVRM hetzij arresten van het EHRM te interpreteren.

Dit alleen al volstaat om de bestreden beslissing, die gebaseerd is op een medisch advies waarin de arts-attaché haar bevoegdheid te buiten is gegaan te vernietigen.

Immers, verweerder en de arts-attaché interpreteren de rechtspraak van het EHRM op een totaal foutieve wijze !

Verzoekster verwijst hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II).

Daarin werd o.a. het volgende gemotiveerd :

[...]

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoeker 'levensbedreigend' zou moeten zijn heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter § 1, eerste lid Vw: Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder wijst in casu verzoekers aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging af alleen op basis van het eerste deel van deze definitie met bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen afdoende motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw: namelijk : of er geen van de genoemde risico's in het geval verzoekster geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoeksters herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter §1 Vw ontegensprekelijk geschonden. In zijn medisch advies beperkt de arts-attaché zich in hoofdzaak ten onrechte tot een vaag en onpersoonlijk citaat:

"[...]"

Door zich te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede, voldoet verweerder uiteraard niet aan zijn motiveringsplicht dewelke steeds in concreto dient te gebeuren.

Verzoeker kan vanzelfsprekend niet instemmen met een dergelijke stereotiepe afwijzing van zijn verzoek tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 29 januari 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan met bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoeker wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

(zie de talrijke medische getuigschriften van verzoekers gespecialiseerde artsen die aan het administratief dossier waren toegevoegd: waarin uitvoerig de ernst van verzoekers medische toestand werd beschreven, en waaruit kon worden afgeleid dat de aandoening een complexe medische problematiek betreft (verzoeker was tijdens zijn werk als politieagent in Tsjetsjenië het slachtoffer geworden van een bomaanslag en liep daarbij talrijke en uiterst gecompliceerde botbreuken op) en waaruit bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker levensbedreigend zijn en dat bij afwezigheid van medische behandeling het leven en de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is).

Verweerder is in casu duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan.

Het medisch advies dd. 29 januari 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat foutief, minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 27 juni 2009 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 27/06/2009: [...])

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de diverse medische verslagen van verzoekers artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht doordat op verzoekers voorstel (geformuleerd in zijn aanvraag dd. 27 juni 2009) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord. Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar de Russische Federatie – deelrepubliek Tsjetsjenië; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, geldige of met plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Uit het door verzoeker voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een orthopedist en huisarts en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten en tonen aan dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 29 januari 2013, dat foutief was en in strijd was met de voorhanden zijnde stukken in het dossier.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 4 februari 2013 (waaronder de beide bevelen om het grondgebied te verlaten – 2x Bijlage 13) te worden vernietigd.”

De Raad stelt vast dat het niet wordt betwist dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de artikelen 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Verzoekers voeren aan dat de arts-attaché nergens in zijn evaluatie heeft nagegaan of er al dan niet sprake is van een verandering inzake de medische toestand van verzoeker en evenmin zou de arts-attaché hebben nagegaan of deze verandering van verzoekers medische toestand al dan niet een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

De Raad stelt na lezing van het advies van de arts-adviseur echter vast dat de arts-adviseur wel degelijk rekening gehouden heeft met alle medische stukken die verzoeker heeft aangebracht en de twee medische aandoeningen die geleid hebben tot het verlenen van een machtiging opnieuw heeft beoordeeld. Hierbij wijst de arts-adviseur op de totale heupprothese die recent in november 2012 met succes werd geplaatst. Hij wijst erop dat volgens hem deze aandoening werd behandeld. Verder wijst hij op het aanhoudend pijnprobleem waarbij hij enerzijds stelt dat er geen ideale oplossing voor bestaat en anderzijds stelt dat verzoeker mits pijnmedicatie en begeleiding kan reizen. Bijgevolg kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij stellen dat nergens een evaluatie is gebeurd inzake de verandering van de medische toestand van verzoeker.

Echter, de beoordeling of de machtiging niet langer nodig is, gebeurt in het licht van de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend. Artikel 9 van het voormeld Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 verwijst in deze naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Aldus dient uit samenlezing van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en artikel 9ter van de vreemdelingenwet te blijken of de actuele staat van de aandoening ofwel een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De bestreden beslissing dient, voor de beoordeling van de motieven, samen met het medisch advies van 29 januari 2013 te worden gelezen. Het medisch advies is, onder gesloten briefomslag, samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd nog geen medisch advies gegeven. De 9ter aanvraag dateert van 27/06/2009.

Voor dit advies maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde stukken:

- Medisch getuigschrift (d.d. 17/06/2009, pagina 1-5) ingevuld door dr. T(...) waaruit blijkt dat betrokkene gecompliceerde fracturen had ter hoogte van het onderbeen;*
- Verslag van een consult op orthopedie (d.d. 20/08/2009) opgemaakt door dr. S(...), orthopedist, waaruit blijkt dat betrokkene verscheidene orthopedische problemen heeft. Betrokkene heeft een onderbeenamputatie rechts nodig om de afunctionele voet te verhelpen. Verder heeft hij een heupprothese nodig.*
- Verslag van een consult op orthopedie (d.d. 4/9/2012) opgemaakt door dr. M(...) waaruit blijkt dat een letsel aan de nervus ischiadicus dient te worden uitgesloten;*

- Attest (4/9/2009) opgemaakt door dr. V(...) waaruit blijkt dat betrokkene zich moeilijk kan verplaatsen;
- Attest (20/09/2009) opgemaakt door dr. S(...) waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd;
- Verslag van een EMG-onderzoek (d.d. 28/09/2009) opgemaakt door dr. B(...), fysische geneeskunde, waarbij geen geleiding ter hoogte van het rechter onderbeen kan worden weerhouden;
- Verslag van een consult (d.d. 16/11/2009) op orthopedie bij dr. S(...) waaruit blijkt dat betrokkene zal worden opgenomen voor een onderbeenamputatie;
- Operatieverslag (d.d. 4/12/2009) opgemaakt door dr. S(...) waaruit blijkt dat de rechterheup werd verwijderd;
- Operatieverslag (d.d. 10/12/2009) opgemaakt door dr. D(...) waaruit blijkt dat bij betrokkene een tibiotafaire fusie rechts werd gemaakt;
- Hospitalisatieverslag (23/11/2009 - 14/01/2010) opgemaakt door dr. S(...) waaruit blijkt dat betrokkene een ingreep onderging aan zijn rechterheup en rechterenkel;
- Verslag (d.d. 31/12/2009) opgemaakt door dr. K(...) waaruit blijkt dat er moeilijke communicatie is en er pijnbehandeling dient te worden gegeven;
- Verslag (d.d. 22/03/2010) van een botscentigrafie uitgevoerd door dr. J(...);
- Verslag van bacteriologische culturen op nekweefsel (d.d. 4/12/2009) waaruit MRSA blijkt;
- Verslag van een consult (24/03/2010) opgemaakt door dr. Ma(...), orthopedist, waaruit blijkt dat de pijn aan rechterenkel verbetert;
- Attest (d.d. 29/09/2010) opgemaakt door dr. R(...);
- Medisch attest (d.d. 18/10/2010) ingevuld door dr. R(...), huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een prothese in de rechterheup zal krijgen en nog steeds pijnbehandeling neemt;
- Attest (d.d. 18/10/2010) opgemaakt door dr. R(...) waaruit blijkt dat betrokkene niet kan werken;
- Attest (9/12/2010) opgemaakt door dr. <niet getekend> waaruit blijkt dat de botscan bij betrokkene nog steeds infectieactiviteit ter hoogte van het acetabulum vertoont;
- Attest (4/11/2011) opgemaakt door dr. S(...) waaruit blijkt dat betrokkene een heupprothese rechts zal krijgen;
- Aanvraagformulier (d.d. 29/08/2011) voor een gehandicapentegemoetkoming ingevuld door dr. S(...);
- Verslag (d.d. 2/9/2011) opgemaakt door dr. S(...) waaruit blijkt dat betrokkene stapt met een onderbeenbrace en kruk;
- Medisch getuigschrift (d.d. 4/10/2011) ingevuld door dr. De(...), huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een enkelartrodese onderging evenals een resectie van de rechterheup. Hij krijgt nog pijnbehandeling;
- Verslag van een consult (d.d. 25/01/2012) bij dr. S(...) waaruit blijkt dat een totale heupprothese wordt gepland;
- Verslag van een consult (d.d. 7/3/2012) opgemaakt door dr. Ru(...) (en afgestempeld door dr. De(...)) waaruit blijkt dat betrokkene eventueel meer last dan baat heeft met een totale heupprothese;
- Attest (d.d. 25/04/2012) opgemaakt door dr. M(...), orthopedist, waaruit blijkt dat betrokkene beter een conservatieve behandeling krijgt dan een totale heupprothese;
- Verslag van een consult (d.d. 7/3/2012) opgemaakt door dr. M(...) waaruit blijkt dat gewacht wordt op adviezen van collega's;
- Attest (d.d. 26/04/2012) opgemaakt door dr. Sch(...) (afgestempeld door dr. De(...)) waaruit blijkt dat er 3 opties zijn betreffende het heupprobleem met pijn en verkorting rechts;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 14/5/2012 en 24/10/2012) ingevuld door dr. De(...) waarin naar de verslagen (zie eerder) wordt verwezen;
- Hospitalisatieverslag (d.d. 6-14/11/2012) opgemaakt door dr. Sch(...) waaruit blijkt dat betrokkene een totale heupprothese rechts heeft gekregen;
- Attest van dr. De(...), huisarts, waaruit, blijkt dat betrokkene nog kinesitherapie volgt.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 35-jarige man verscheidene orthopedische problemen had ter hoogte van het rechterbeen. Hij onderging een resectie van de rechterheup en een artrodese van de rechterenkel. Hij stapt met een onderbeenprothese en een kruk. Wegens de aanhoudende pijn werden 3 therapievoorstellen gedaan. Er bestaat geen ideale oplossing voor het pijnprobleem. In november 2012 werd met succes een totale heupprothese geplaatst.

Betrokkene krijgt nog enkele weken kinesitherapie maar dit is niet essentieel vermits de operatie reeds in november plaatsvond.

Vermits de aandoeningen werden behandeld is er niet langer een verblijfsmachtiging nodig.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene mits begeleiding en pijnmedicatie kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

Verzoekers wijzen erop dat in dit advies van 29 januari 2013 de arts-adviseur enkel concludeert dat de aandoening van verzoeker geen actuele directe bedreiging zou vormen voor het leven van verzoeker gezien geen actuele kritieke gezondheidstoestand of zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Zij wijzen erop dat de arts de rechtspraak van het EHRM foutief en te beperkend interpreteert. Daarnaast stellen zij dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter een "directe" levensbedreiging wordt vereist wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte. Zij stellen dat verweerder enkel met het eerste deel van de definitie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft rekening gehouden, maar dat hij daarbij geen afdoende motivering gaf over het tweede en derde deel van de definitie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet namelijk: of er geen van de genoemde risico's kan ontstaan in het geval verzoeker geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer. Verzoekers wijzen erop dat door te eisen dat de aandoening van verzoeker 'levensbedreigend' zou moeten zijn, verweerder een voorwaarde toegevoegd heeft aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet en daardoor dit artikel miskent.

De Raad merkt op dat, anders dan verweerder voorhoudt, artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk twee mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34) De verwijzing door verweerder naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden, (ibidem, 35 en 36)

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen. De gemachtigde kan absoluut niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (eveneens RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Bijgevolg kan verweerder niet gevolgd worden waar hij in de nota stelt dat het, omwille van de volgens verweerder uiteengezette principes door het EHRM, niet onredelijk is te stellen dat een onderzoek naar de beschikbare behandeling in het land van herkomst geen essentiële invloed kan hebben op de finaliteit van de beslissing in het geval dat er geen sprake is van een acuut levensbedreigende situatie. Gezien de hierboven vermelde redenering, gebaseerd op het eerder geciteerd arrest van de Raad van State, kan verweerder dit niet dienstig aanvoeren.

In casu kwam de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 29 januari 2013, waarnaar in de bestreden beslissing letterlijk wordt verwezen, tot de volgende conclusie:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

In casu werd de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoening geen directe bedreiging voor zijn leven vormt en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is of zeer vergevorderd, doch werd niet onderzocht of die aandoening een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan echter niet afgeleid worden, in tegenstelling tot wat verweerder in de nota voorhoudt, dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit geldt des te meer wanneer uit niets blijkt dat de voorgelegde aandoening of ziekte van banale aard is. Zoals verzoekers aangeven en zoals blijkt uit de talrijke voorgelegde medische attesten, liep verzoeker zeer gecompliceerde botbreuken op. Dit blijkt onder meer uit het verslag van dokter P. Ru. van het universitair ziekenhuis te Leuven, opgenomen in het advies van de arts-adviseur, dat verzoeker wordt aangeraden de mening in te winnen van andere universitaire centra *“te meer ook omdat we dergelijke zware destructies na ontploffing in België niet frequent zien”*.

Niettegenstaande de ambtenaar-geneesheer in zijn advies aangeeft dat de heupprothese recent met succes werd geplaatst en deze aandoening genezen acht, vermeldt hij ook dat verzoeker nog een pijnprobleem heeft. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer: *“op basis van de vermelde gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene mits begeleiding en pijnmedicatie kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.”* Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een pijnproblematiek heeft weerhouden en erop wijst dat pijnmedicatie vereist is. Nergens in dit advies echter werd nagegaan of deze medicatie beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeker in zijn land van herkomst.

Het gegeven dat bijgevolg niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet is in de aangegeven mate geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf van verzoekers, wordt vernietigd, gaat de Raad ervan uit dat zij terugvallen op een gegronde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing over hun aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging. Zij hebben op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve dienen de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen ze te worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 4 februari 2013 tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt vernietigd. De bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013 worden uit het rechtsverkeer verwijderd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

J. CAMU